

Đàn muỗi đói bay lên vù vù trong bầu không khí ngột thở toàn mùi mốc meo và xú uế. Phan Mỹ ngồi xuống bực xi măng dùng làm giường, trên có miếng chiếu rách, rút thuốc lá mời chàng. Văn Bình xua tay :

— Cám ơn anh. Bao giờ tôi được tự do ?

Phan Mỹ cười vui vẻ :

— Tôi cám ơn anh mới đúng. Anh đóng trò khéo quá. Này đêm nay, tôi sẽ bố trí cho anh trốn khỏi khám. lát nữa, tôi đích thân mang họa đồ khám đường cho anh. Búng giờ đã định, anh được tháo cũi sổ lồng.

— Yêu cầu anh cho tôi một khẩu súng.

— Đồng ý. Anh bị giam dưới hầm, chỉ có một lối lên duy nhất. Từ sà lim ra cầu thang lên trên, có ba vọng gác cá nhân. Anh sẽ triệt hạ ba nhân viên của tôi, trèo lên ga ra, lái xe ra đường. Tôi sẽ cho anh biết khẩu hiệu.

— Tôi được phép giết người không ?

— Dĩ nhiên. Nếu không có án mạng, người ta sẽ nghi ngờ tôi. Và lại, đêm nay tôi sẽ kiểm soát vắng. Thôi, tôi lên đây, anh ráng đợi một lát.

Văn Bình nghe tiếng giầy của kẻ thù nhẹ dần, nhẹ dần, ngoài hành lang xi măng. Sà lim của chàng là một căn phòng đúc bê tông, ngang dài bằng nhau hai thước, trần ba thước, phía trước là chấn song sắt. Có lẽ chàng là tù nhân duy nhất bị giam dưới hầm kiên cố này, vì chàng không nghe tiếng người. Từ phía vắng lặng, chàng nghe được tiếng muỗi bay vo vo, thậm chí nghe cả tiếng động do con thiêu thân đâm vào ngọn đèn nê ông ngoài hành lang gáy ra.

Phan Mỹ hứa sẽ thả chàng. Thật ra, chàng đã giúp Phan Mỹ đắc lực bằng cách nhận là nhân viên Smerch, đổ mọi tội lên đầu đại tá Kamốp. Song chàng không bao giờ tâu Phan Mỹ giữ đúng lời cam kết. Sở dĩ chàng đứng về phe hắn, vì chàng muốn kéo dài thời giờ. Kamốp bị loại, ông Hoàng bớt được một đối thủ nguy hiểm. Phan Mỹ không thể giết chàng trong lúc này vì trung ương Đảng, nhất là sử quan Sở viết sẽ ngờ vực hắn. Hắn cũng không thể cho chàng sống lâu, vì nếu lời khai của chàng được duyệt lại, người ta sẽ khám phá ra chàng nói láo.

Lối thoát độc nhất cho Phan Mỹ là bố trí cho chàng bỏ trốn rồi tìm cách hạ sát.

Tuy vậy, chàng cũng bỏ trốn. Đêm nay, phải đoàn kiêu bảo sẽ lên đường về Vọng Các, Quỳnh Ngọc không thể hành động một mình. Chàng vững tin ở số mạng. Nếu vận chàng đã hết, chàng không tránh khỏi. Còn nếu chàng chưa đến số chết, Phan Mỹ chưa có thể hại chàng.

Là người giang hồ, không tin gì hết, ngoài khối óc, và võ thuật của mình, Văn Bình lại tin tưởng số. Trong những ngày lênh đênh ở Trung hoa, chàng đã học tử vi. Ông Hoàng, tổng giám đốc sở Mật vụ, cũng là tay diệu toán về tử vi. Nếu ông Hoàng bỏ nghề tinh bả, về mở cửa hàng đầu số, chắc hẳn sẽ kiếm được hàng triệu. Hồi đầu năm ông Hoàng đã chấm lại số cho chàng và tiên đoán chàng còn gặp may.

Chàng thờ dài, lằm bằm :

— Biết đâu !

Biết đâu, đêm nay chẳng là đêm cuối cùng.

trong đời chàng, đêm cuối cùng của tử tội. Đêm cuối cùng của thiếu tá Borin trong khu tử tội Sing Sing, hẳn còn nuôi hy vọng thoát thân. Còn chàng, chàng không hy vọng ông Hoàng điều đình với chính quyền Hà nội. Trên giấy tờ, sở Mật vụ của ông Hoàng không hề có. Và lại nhà đương cuộc Bắc Việt sẽ từ chối nếu ông Hoàng thương thuyết, vì họ chẳng đại gì thả hổ về rừng lần nữa. Bắt được chàng, họ phải giết chàng...

Chợt chàng nhớ ra cái răng vàng trong miệng...

Trước giờ chàng lên đường, ông Hoàng đã sai gắn vào răng hàm của chàng một cái A-16.

A-16 là loại máy phát tín hiệu tối tân nhất của sở Mật vụ. Chàng cắn mạnh vào răng là máy chạy. Một dụng cụ thu thanh riêng đặt trong dương kính ba cây số sẽ bắt được bíp bíp do nó phát ra, và nhờ phép trắc giác người ta sẽ phăng ra chỗ chàng bị giam.

Song, người ta là ai ?

Là Nguyệt Thanh ? Bà Huyền Hoa ? Quỳnh Ngọc ? Thiếu tá Vũ Kinh ? Hay một nhân viên bí mật nào khác ? Ông Hoàng không cho chàng biết.

Văn Bình cho tay vào miệng : cái răng phát tuyến vẫn nằm ở chỗ cũ. Chàng bám vào cái núm nhỏ, đẩy cái vỏ bằng vàng nhỏ lên, rồi cắn thật mạnh. Chàng nghe một tiếng động nhỏ, rồi miệng chàng tê đi, như bị truyền điện nhẹ. Một phút sau, cảm giác tê tê biến mất. Máy A-16 bắt đầu hoạt động.

oOo

Quỳnh Ngọc lắng tai nghe động tĩnh.
Nhân viên phái đoàn được phép tự do ra phố

đề mua sắm trước khi ra trường bay. Ngôi nhà rộng rãi chlim trong bầu không khí im lặng. Thiếu tá Vũ Kinh cũng đi đầu từ này. Phạm Bài, trưởng đoàn, rủ nàng đi dạo, sông nàng từ chối. Nàng muốn được ngồi một mình trong phòng đề tưởng tới Văn Bình.

Chợt nàng nghe tiếng chân người nhẹ nhẹ dừng trước cửa phòng.

Rồi tiếng gõ cửa, cũng nhẹ nhẹ.

Lấy tờ báo Nhân dân phủ kín con dao sắc như nước, đề trên bàn trong tầm tay, Quỳnh Ngọc ra mở cửa phòng.

Nàng vô cùng ngạc nhiên khi thấy khách lạ là một thiếu nữ đẹp tới mức độ khác thường.

Từ nhiều năm nay, Quỳnh Ngọc vẫn tự hào chỉ có nàng là có nhan sắc khuy nh quốc, khuy nh thành. Nàng tự hào chỉ có nàng là đủ ma lực quyến rũ những người đàn ông có trái tim bằng thép. Thật ra, nàng rất đẹp.

Sắc đẹp của nàng đã làm nam giới ở Vọng các xiềng liềng. Nàng nhón miệng cười, đại tá Arun của sở Phấn gián Thái đã vội vàng quỳ xuống chân, dâng hiến nàng tất cả những bí mật tay trời. Morit đã ví nàng với hậu thân của Tây Thi, và Dương quý Phi tổng hợp với bộ ngực nguyên tử của diễn viên màn ảnh thượng thặng Hoa lệ ước.

Đứng trước Nguyệt Thanh, Quỳnh Ngọc lạnh người.

Vì thiếu nữ là Nguyệt Thanh, con gái của bà Huyền Hoa, chỉ huy phân sở ở Miền Bắc.

Mặt Nguyệt Thanh tỏa ra một sức hấp dẫn dị

xe đạp và xe bò chở nặng hàng hóa. Tuy lái xe giỏi, Quỳnh Ngọc phải thăm phục tài lái xe của cô bạn gái mới quen.

Thốt nhiên, Nguyệt Thanh la lên :

— Có xe chạy sau.

Quỳnh Ngọc ngồi nghiêng sang bên, nhìn lại đằng sau. Tuy xe sau tắt hết đèn, nàng cũng nhận ra. Nguyệt Thanh lái vào một con đường vắng vẻ và tối om. Quả nhiên, chiếc xe lúc nãy cũng quẹo theo. Nguyệt Thanh mỉm cười, bảo bạn :

— Nhiệm vụ của em đã thành công phần đầu.

— Còn phần sau ?

— Em chưa biết. Còn tùy theo thái độ của địch.

— Chúng ta về đâu ?

— Về chợ Hôm chờ địch tới.

Nguyệt Thanh đáp lại bằng giọng bình thản như nói đùa. Quen với thân Chết, Quỳnh Ngọc cũng rợn người.

.....
Canh bạc ở Hà nội đã đến hồi « thâu cây », nên bà Huyền Hoa quyết định thi hành kế hoạch táo bạo của ông Hoàng.

Ông tổng giám đốc đang lập tổng hành doanh trên tàu ngầm bí mật ngoài khơi.

Bức điện đánh cho ông Hoàng báo tin Văn Bình bị bắt, và đưa ra « tòa án », vừa được chuyển đi, 5 phút sau đã có hồi âm. Ông Hoàng ra lệnh đốc toàn lực đánh ván bài « thâu cây ».

Bà Hoa đã gặp Vương Lệ và trò chuyện khá lâu với nàng. Nàng yên lặng ngồi nghe, đoạn lại đàn dương cầm dạo một bản nhạc cổ điển. Bà Hoa

nghe nàng tấu nhạc, không thốt một tiếng. Một lát sau, Vương Lệ ngừng tay, ôm mặt khóc rưng rức.

Bà Hoa vuốt tóc nàng :

— Tôi biết là việc này rất khó khăn, duy cô mới làm nổi. Tình mạng của người đàn ông quen cô, và tình mạng của nhiều người khác hoàn toàn tùy thuộc vào thái độ của cô.

Vương Lệ ngẩng đầu nhìn bà Hoa, giọng dậm nước mắt :

— Thưa bà, tôi xin nhận lời.

Bà Hoa lái xe ra khỏi biệt thự của Vương Lệ, vòng đường chợ Hôm lên nhà pha Hỏa lò, rồi rẽ sang đường Hàng bông Thọ ruộm. Đến trước tòa nhà đồ sộ dùng làm trụ sở của cơ quan phản gián Smerch, bà đậu lại.

Một tên lính Nga đeo tiêu liên chạy ra, giọng hách dịch :

— Bà hỏi ai ?

Bà Hoa đáp :

— Tôi có hẹn với đại tá Kamốp.

Bà Hoa được mời vào liền. Lần đầu tiên vào Smerch, nghĩa là vào giữa hang hùm với hai bàn tay không, bà Hoa không để lộ trên mặt một nét lo âu hoặc sửng sốt nào.

Kamốp ngồi sau bàn, thấy bà Hoa vào không thêm đứng dậy, cũng như không thêm mời khách ngồi. Hắn nhìn tận mắt bà, giọng gay gắt :

— Có phải bà vừa gọi điện thoại cho tôi phải không? Bà có biết tới đây là ký tên vào bản án tử hình không ?

Thiếu phụ cười khinh miệt :

—Tôi không ngờ một yếu nhân tinh báo Số viết như đại tá Kamốp lại tuyên bố một cách khờ khạo như thế. Khi gọi điện tạ ơn cho ông, tôi đã nghĩ đến những hậu quả có thể xảy ra.

— Bà muốn nói chuyện gì với tôi ?

— Ở nước tôi, đàn bà thường được trọng vọng. Ít ai để đàn bà đứng giữa phòng mà không mời ngồi. Tôi du lịch đã nhiều, được nghe đàn ông Nga rất lịch thiệp đối với phái yếu. Tôi đã làm.

Kamốp tái mặt. Hắn định bấm chuông, gọi vệ sĩ vào, tổng thiếu phụ xuống sà lim, nhưng chợt nghĩ đến nội dung những lời ụp mở hời này trong điện thoại hẳn vội dẫn cơn giận.

Hắn đứng dậy, đổi vẻ tươi cười:

— Xin lỗi bà, tôi bận quá nhiều việc nên tinh tình thay đổi luôn. Mời bà ngồi xuống ghế rồi ta nói chuyện.

Bà Hoa nói:

— Tôi hiểu rõ nên không giận ông. Mục đích tôi đến đây là thương thuyết với ông.

— Bà là ai ?

— Ông chóng quên quá. Tôi là bà Huyền Hoa, tức Z. 62, chỉ huy phân sở của ông Hoàng ở Hà Nội.

— Bà nói láo. Tôi chưa hề nghe nói đến bà. Theo tin tức của tôi, Z. 62 là đàn ông. Và lại đầu bà là Z. 62 đi nữa, một nhân vật điều khiển không đại gì mang thân vào miệng địch.

— Ông tin hay không tin tùy ý. Chẳng lẽ tôi phải trình chứng minh thư cho ông. Thật ra, tôi chỉ huy một tổ chức bí mật nên trong người không có chứng minh thư như ông, chỉ huy Smerch. Ông nói đúng yếu nhân tinh báo như tôi không

bao giờ mang thân vào miệng địch, song ông quên rằng tôi đến đây với tư cách đồng minh với ông.

— Đồng minh với tôi? Bà điên rồi. Thôi, tôi nể bà già nua, nên rộng lòng nhân đạo tha chết cho bà. Mời bà ra ngay cho, kéo lát nữa tôi đòi ý kiến ra lệnh cho thuộc viên giết bà.

Bà Hoa cười lớn:

— Cám ơn ông đã có lòng nhân đạo đối với tôi. Nhưng thưa ông, tôi không cần cái lòng nhân đạo ấy. Còn ông muốn giết tôi, ông cứ ra lệnh giết. Tôi già rồi, lại mang đầy bệnh trong người, được chết bằng súng đạn, nhất là là súng đạn của địch, còn sướng hơn chết trên giường bệnh. Đại tá Kamốp ơi, tôi không điên, chính ông mới điên. Vì nếu ông không hợp tác với tôi, ông sẽ bị Phan Mỹ triệt hạ. Triệt hạ một cách nhục nhã.

Kamốp ngồi yên trong sự kinh ngạc. Giọng nói sang sảng của thiếu phụ làm hắn chợt dạ.

Thiếu phụ đã có cặp mắt thông thiên nhìn thấu ruột gan của hắn. Quả thật Kamốp đang ở vào tình thế gần như tuyệt vọng. Bản phúc trình của « phiến tòa » đặc biệt đã được nộp cho trung ương đảng Lao động và sự quán Liên số. Nếu hắn không tìm ra chứng cứ để lột mặt nạ Phan Mỹ, hẳn sẽ bị chính phủ Số viết thanh trừng, mặc dầu trong thâm tâm không ưa gì Phan Mỹ, tay sai của Trung quốc, mặc dầu các cơ quan tinh báo Số viết vẫn theo đuổi kế hoạch bóp nghẹt Phan Mỹ.

Nhìn sự thay đổi trên mặt Kamốp, bà Hoa nói tiếp:

— Tôi xin hỏi ông lần nữa. Ông muốn hợp tác với chúng tôi không? Chúng tôi sẽ giúp ông triệt hạ Phan Mỹ.

— Nếu bà giúp tôi giết hắn, bà đòi gì tôi cũng bằng lòng.

— Ô, tưởng phải dùng mưu, chứ nếu dùng sức thì dễ. Nội đêm nay, tôi sẽ giúp ông tự tay giết Phan Mỹ.

— Bà đòi bao nhiêu tiền?

— Tiền ấy à? Tuy nghèo, chúng tôi không cần tiền. Chúng tôi chỉ yêu cầu ông phóng thích ngay ba người.

— Ba người nào?

— Ba nhân viên của tôi bị Smerch bắt tuần trước.

— Chúng tôi lấy khẩu cung chưa xong.

— Ông đừng hòng bắt họ khai. Nhân viên của tôi sẽ ngậm miệng cho đến chết.

— Tôi không thể tha được vì họ là người quan trọng.

— Nếu ông từ chối thì những điều tôi vừa nói xin coi như không có.

— Bà đừng dọa già nữa. Vâng tôi bằng lòng. Tôi sẵn sàng trả tự do cho họ bất cứ khi nào, kể từ phút này. Song, ngược lại, tôi không có sự bảo đảm nào cả. Nhờ bà đánh lừa tôi thì sao?

— Trời ơi, ai lại dám đánh lừa giám đốc Smerch? Vả lại, sự hiện diện của tôi cạnh ông kể từ phút này đủ đảm bảo rồi.

— Bà sẽ đi với tôi.

— Vâng, tôi sẽ dẫn ông tới nơi phục kích giết Phan Mỹ.

— Bà coi chừng! Bà không phỉnh gạt được tôi đâu. Nếu bà vâng lệnh Phan Mỹ đến đánh lừa tôi thì mất mạng.

Bà Huyền Hoa cười:

— Ông đa nghi quá. Xin ông mang vệ sĩ theo.

Kamốp thọc tay vào túi quần:

— Được, tôi chấp thuận:

Kamốp ra trước. Đến phòng khách, bỗng hắn quay tại hồi bà Hoa, giọng thân mật.

— Thú thật, trong đời tình báo của tôi từ đông sang tây, mấy chục năm nay, tôi chưa gặp người nào can đảm bằng bà. Tôi xin hỏi thật bà: nếu bị tôi bắt, bà sẽ tính sao?

— Ô, ông tưởng tôi sẽ trả lời là nuốt độc được tự vẫn chứ gì? Không đâu. Nuốt xi a nuya trong nửa phút là yên, song một yếu nhân tình báo như ông sẽ không khi nào chậm chạp để tôi có đủ thời giờ lấy độc được xử dụng. Ông đã có đủ phương tiện khoa học để khám phá những nơi giấu độc được trên người.

Tôi xin nói thẳng ông biết rằng nếu bị bắt tôi sẽ chịu tra tấn, chứ không uống xi a nuya.

Kamốp trợn mắt kinh ngạc:

— Tôi rất kính phục sự gan dạ của bà, song chúng tôi đã có hàng trăm mảnh khóc tra tấn bắt người can đảm nhất phải hé miệng.

— Ông nói đúng. Tôi không dám khinh thường nghệ thuật thẩm vấn của ông. Tôi biết rõ không ai vào đây mà ngậm miệng được mãi. Nhưng, thưa ông, nhiều nhân viên của tôi đã bị bắt, bị tra tấn chết đi, sống lại hàng chục lần, tôi là cấp chỉ huy, mưu không tới mắt, năng không tới đầu, tôi có bốn phụ nữ nếm trải sự đau đớn để có thể đánh giá được mức độ hy sinh của nhân viên dưới quyền. Vì thế, tôi sẵn sàng chịu tra tấn. Chịu tra tấn đến chết.